

23.02.2018.

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Гж1-2184/17
Дана: 23.01.2018. године
Крагујевац

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јасминке Вукановић, председника већа, Радмиле Николић и Зорице Јовановић, чланова већа, у радном спору тужиље ██████████ из Ужица, чији је пуномоћник ██████████, адвокат из Ужица, против тужног Здравствени центар Ужице, кога заступа пуномоћник ██████████, дипломирани правник са положеним правосудним испитом запослена код туженог, ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ужицу П1-1584/14 од 27.03.2017. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог Здравствени центар Ужице и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ужицу 1584/14 од 27.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1-1584/14 од 27.03.2017. године, ставом 1 изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништен Анекс уговора о раду 0404 број 398 од 07.10.2014. године, као незаконит. Ставом 2 изреке исте пресуде обавезан је тужени да тужиљу врати на рад на радно место медицинске сестре у Служби хитне медицинске помоћи у Организациону јединицу Дом здравља Ужице. Ставом 3 изреке исте пресуде обавезан је тужени да тужиљи плати трошкове парничног поступка у износу од 136.950,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости из свих законских разлога прописаних одредбом чл. 373 ст. 1 ЗПП.

Тужиља је доставила одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у смислу члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...74/13) Апелациони суд је утврдио да жалба туженог није основана.

Побијана пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1 до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а није захваћена ни повредом поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се неосновано жалбом указује, јер пресуда садржи јасне разлоге о битним чињеницама.

Нису основани жалбени наводи да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП. Ово из разлога што је првостепени суд, супротно жалбеним наводима, правилно применио одредбу члана 8. ЗПП и на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио по свом уверењу које ће чињенице да узме као доказане, а дао је и јасне и основане разлоге који оправдавају чињеничне и правне закључке који су дати у образложењу побијане пресуде, тако да не стоје примедбе туженог да првостепени суд није ценио изведене доказе.

Неосновано се жалбом туженог указује да је првостепена пресуда донета уз погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужила је засновала радни однос код туженог по основу Уговора о раду 0404 број 1683 од 22.11.2010. године, на пословима медицинске сестре у Служби хитне медицинске помоћи ОЈ Дом здравља у Ужицу са одговарајућим коефицијентом зараде 13,57. Тужили је упућена понуда за закључење Анекса уговора о раду, на тај начин што би била распоређена из Службе хитне помоћи ОЈ Дом здравља у Ужицу у Општу болницу Ужице, а као разлог за закључење Анекса уговора о раду су наведени вишак броја медицинских сестара – техничара у Дому здравља Ужице и мањак броја медицинских сестара - техничара у Општој болници Ужице. Тужила је потписала Анекс уговора о раду којим је због потребе процеса и организације рада премештена са послова медицинске сестре у Служби хитне помоћи ОЈ Дом здравља Ужице у ОЈ Општа болница Ужице – служба за пријем ургентних стања са истим коефицијентом за обрачун и исплату зараде од 13,57. Критеријуми за распоређивање медицинских сестара су били број година радног стажа, да нису самохрани родитељи и да им није умањена радна способност, што се утврђује из записника са састанка комисије за распоређивање медицинских сестара од 15.11.2013. године. Тужила је у време потписивања оспореног Анекса уговора о раду имала двоје деце предшколског узраста и то мал. [REDACTED] (25.08.2009. године) и мал. [REDACTED] (22.06.2013. године).

Према ставу 1. члана 22. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго уз његов пристанак. Став 2. ПКУ, прописује у којим случајевима није потребан пристанак запосленог за премештај, а став 3., у којим случајевима се не примењује став 2. ПКУ, односно одређује групу запослених која је заштићена од премештаја, без пристанка. Како је тужила у време потписивања оспореног анекса уговора о раду имала двоје деце предшколског узраста, тврдила је да не може да буде премештена без изричитог пристанка, јер је заштићена од премештаја према одредби 22. ПКУ, из којих разлога и оспорава Анекс уговора о раду.

Полазећи од овакво утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да је тужени погрешно применио одредбу чл. 22 ст. 3 Посебног колективног уговора, која искључује примену става 2 и упућује на став 1 којим је прописано да запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго уз његов пристанак, што указује да тужиља није могла без изричитог пристанка да буде распоређена из Дома здравља који се налази у Ужицу у Општу болницу која се налази у Крчагову иако се радило о истом послодавцу, што је резултирало усвајањем тужбеног захтева тужиље.

За овакву своју одлуку првостепени суд је дао јасне и основане разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања, као и правилност примене материјалног права жалбом туженог се указује да је тужени приликом премештаја тужиље поступао у складу са законским прописима, подзаконским и другим општим актима и да не постоји основ за примену члана 173 Закона о раду и члана 22 ПКУ у поступку премештаја тужиље из ОЈ Дом здравља Ужице у ОЈ Општу болницу Ужице, јер није испуњен први и основни услов да би се применили наведени чланови, јер се у конкретном случају не ради о другом месту рада ван седишта послодавца, односно његовог организационог дела.

Међутим, овакви жалбени наводи туженог, по оцени овог суда нису основани.

Наиме, према чл. 22 Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго, уз његов пристанак (став 1); запослени може да се распореди на рад код истог послодавца из једног у друго место без његовог пристанка: 1. ако је делатност послодавца такве природе да се рад обавља у местима ван седишта послодавца односно његовог организационог дела, у складу са Колективним уговором код послодавца; 2. ако је удаљеност од места у коме запослени ради до места у које се распоређује на рад мања од 50 километара у једном правцу или су место рада и место у које се запослени распоређује на територији исте општине, односно града, а организован је редован превоз који је омогућавао благовремени долазак на рад и повратак са рада и обезбеђена накнада превоза у висини цене превоза у јавном саобраћају (став 2); запослена – жена за време трудноће, мајка са дететом предшколског узраста и мајка детета заосталог у развоју или са тешким урођеним стеченим обољењима и стањима, запослени код кога је утврђена инвалидност друге категорије и инвалид са преосталом односно смањеном радном способношћу не могу да буду распоређени у смислу ст. 2 овог члана (став 3); послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада и у другим случајевима у складу са законом (став 4).

Тужиља у тренутку потписивања оспореног Анекса уговора о раду, има двоје деце предшколског узраста, мал. ██████████ и мал. ██████████, који су корисници услуга Предшколске установе Ужице, што је првостепени суд утврдио увидом у изводе из матичне књиге рођених за матично подручје Ужице.

Наиме, да би се правилно применила одредба члана 22. став 3. Посебног колективног уговора, која искључује примену става 2. и упућује на став 1. наведене

одредбе, а којим је прописано да запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго, уз његов пристанак, потребно је утврдити шта се подразумева под премештајем из једног места у друго, у конкретном случају. Став 1. члана 22. ПКУ туженог, не говори о месту рада већ упућује на географску територију једног места, а не радног места, јер се и у ставу 2. наведеног члана наводе места рада која се налазе на територији исте општине, односно града. Закон о територијалној организацији Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 129/07) у члану 3. прописује, да територију општине, града и Града Београда, чине насељена места, односно подручја катастарских општина, која улазе у састав ових јединица локалне самоуправе (став 1.); док члан 16. наведеног закона прописује које се општине налазе у Републици Србији, па су тако у рубрици под 1. уписане све општине у РС, у рубрици под 2. сва насељена места у оквиру једне општине под одређеним редним бројем, и у рубрици под 3. катастарске општине једног насељеног места. Под редним бројем 21, члана 16. овог закона је уписана општина Ужице, а у рубрици под 2. насељена места у оквиру Ужица, па је поред осталих уписано, као насељено место и Крчагово. Како је ПКУ у ставу 2. члана 22. регулисан и премештај осталих запослених који не спадају у заштићену категорију из става 3. истог члана, на начин да се премештај запослених може вршити из једног места у друго, у које се запослени распоређује на територији исте општине, односно града, то се у конкретном случају одредба члана 22. став 1. ПКУ, односно премештај из једног места у друго, има тумачити као премештај из једног насељеног места у друго, односно као географска територија која је територијално ужа од једне општине, при чему се наравно не мисли на месну заједницу, јер се месне заједнице организују у оквиру сваког насељеног места, али и у оквиру различитих делова ужег центра општине односно града, што свакако зависи од начина организације власти сваке општине или града.

Како тужиља у тренутку потписивања оспореног Анекса уговора о раду, спада у групу заштићених запослених из става 3. члана 22. ПКУ, јер има двоје деце предшколског узраста, самим тим је заштићена од премештаја по Посебном колективном уговору туженог, из разлога што је тужиља оваквим премештајем управо променила место рада, а не радно место, то је првостепени суд правилно применио одредбу члана 22. став 3. Посебног колективног уговора, која искључује примену става 2. и упућује на став 1., а којим је изричито прописано да запослени може привремено или трајно да буде распоређен на рад из једног места у друго уз његов пристанак, због чега тужиља није могла без изричитог пристанка да буде распоређена из Дома здравља који се налази у Ужицу у Општу болницу која се налази у Крчагову, иако се радило о истом послодавцу.

Како је усвојен захтев тужиље за поништај оспореног Анекса, за тужиљу у погледу распоређивања на одређено радно место важе одредбе уговора о раду од 22.11.2010. године, закљученог са послодавцем, што је управо разлог због кога је првостепени суд усвојио и захтев тужиље за враћање на рад, према условима прописаним уговором о раду.

Нису основани жалбени наводи туженог да је тумачење одредбе члана 22 ПКУ у директној супротности са изреком и образложењем пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1-984/16 од 04.05.2016. године. Ово са разлога што чињенично стање у наведеном предмету Гж1-984/16 није идентично са чињеничним стањем у конкретној правној ствари.

Како на основу изнетог ни један жалбени навод није довео у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у погледу утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права, Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде. Потврђена је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу 3 изреке првостепене пресуде, јер је иста донета уз правилну примену одредбе члана 153. и 154 ЗПП.

**Председник већа -судија
Јасминка Вукановић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**